

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **D. L.**, zastoupeného Mgr. Michalem Poupětem, advokátem se sídlem Konviktská 24, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutím žalované ze dne 29. 11. 2019, čj. CPR-9989-3/ČJ-2019-930310-V244 a čj. CPR-9989-4/ČJ-2019-930310-V244, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 2. 2020, čj. 33 A 84/2019-23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce byl dne 6. 11. 2018 kontrolován cizineckou policií při výkonu práce v objektu společnosti Tekoo. Při kontrole policie zjistila, že žalobce je držitelem platného polského národního víza, neměl však povolení k zaměstnání na území České republiky. Dne 28. 1. 2019 proto Policie ČR, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, uložila správní vyhoštění a zákaz vstupu na území České republiky po dobu šesti měsíců [mj. podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců], protože byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Téhož dne mu uložila i povinnost nahradit náklady řízení. Žalobce se proti rozhodnutím odvolal. Žalovaná vypustila z výroku druhou právní kvalifikaci, kterou podle ní žalobce nenaplnil (pobyt na území bez platného oprávnění k pobytu), ve zbytku však napadené rozhodnutí potvrdila.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutím žalované žalobu, kterou krajský soud zamítl. Dospěl k závěru, že na žalobce se nevztahovala výjimka z povinnosti mít pracovní povolení podle § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, a podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES, o vysílání zaměstnanců v rámci poskytování

služeb. Své závěry krajský soud opřel o judikaturu Soudního dvora EU a Nejvyššího správního soudu.

[3] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V ní vznesl ve dvou odstavcích jen velmi obecné argumenty, které NSS vyslechl od nyní zastupujícího advokáta již mnohokrát (jediné, co se ve stížnostech mění, jsou názvy zainteresovaných obchodních společností). Stěžovatel tvrdí, že byl do České republiky vyslán za účelem poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě EU (polskou společností BUD REMONT GROUP) v souladu se směrnicí 96/71/ES. Je také přesvědčen, že správní orgány měly k objasnění skutkového stavu doplnit dokazování. Mohly by tak zjistit, že kvůli nižší vytíženosti zaměstnavatele byl stěžovatel ihned vyslán v souladu s předpisy EU k výkonu práce v jiném členském státě.

[4] Kasační stížnost není důvodná.

[5] Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez (...) povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání (...).*

[6] Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se nevyžaduje povolení k zaměstnání mimo jiné k zaměstnání cizince, *který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.*

[7] Problematikou vysílání pracovníků při přeshraničním poskytování služeb se podrobně zabýval NSS v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, čj. 2 Azs 289/2017-31, č. 3713/2018 Sb. NSS. Tento rozsudek vychází z judikatury Soudního dvora EU, která postupně upřesňovala kritéria pro možné omezení přeshraničního vysílání pracovníků ze třetích států bez pracovního povolení.

[8] Pro poskytování pracovní síly je podle Soudního dvora charakteristické, že vyslání pracovníka do hostitelského členského státu představuje samotný předmět poskytování služeb a že vyslaný pracovník plní své úkoly pod dohledem a vedením podniku, který jej využívá. Členské státy jsou přitom oprávněny podřídít vyslání pracovníků požadavku získání pracovního povolení. Z toho druhý senát NSS dovodil, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele; současně takto vyslaní pracovníci musejí provozovat svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo.

[9] Stěžovatel však v Polsku nevykonával pro společnost BUD REMONT GROUP žádnou pracovní činnost, naopak tato společnost ho ihned vyslala do ČR. Stěžovatelův výkon práce pro společnost na území ČR nebyl neoprávněný pouze proto, že byl stěžovatel poskytnut české společnosti Tekoo jako pracovní síla, aniž měl české pracovní povolení. Podstatné je, že ze smlouvy o poskytování přeshraničních služeb neplyne žádný úkol, k jehož splnění mělo vyslání stěžovatele (zaměstnance společnosti BUD REMONT GROUP) směřovat a po jehož splnění by se stěžovatel vrátil provozovat svou hlavní

pracovní činnost v Polsku. Vyslání stěžovatele tak evidentně představovalo samotný předmět poskytování služeb a skutečným smyslem smluv uzavřených mezi polskými a českými společnostmi bylo začlenit stěžovatele na český pracovní trh. V takovém případě byl stěžovatel povinen mít české pracovní povolení.

[10] Námitku týkající se možné nižší vytíženosti zaměstnavatele a nutnosti vyslat zaměstnance jinam vznesl stěžovatel poprvé až v kasační stížnosti. NSS se proto touto námitkou nezabýval.

[11] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl, NSS proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalované nevznikly náklady řízení vymykající se z běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu